

Advokatfirmaet Harboe & Co AS
v/Harald Hauge

Deres ref

Vår ref
15/4876-

Dato
11.01.2016

Tolkningsuttalelse - grunnlag for beregning av tilskudd

Innledning

Kulturdepartementet viser til henvendelse datert 21. desember med spørsmål knyttet til tolkningen av forskrift 16. desember 2015 nr. 1684 om insentivordning for film- og serieproduksjoner § 8 første ledd (insentivforskriften).

Insentivforskriften § 8 første ledd lyder: *"Kostnader påløpt i Norge og utbetalt til skatteyttere i Norge er grunnlag for beregning av tilskuddet"*.

Harboe & Co AS stiller to spørsmål knyttet til denne bestemmelsen. Først stilles det spørsmål om departementet er enige i at *"Artist Tax liability fulfils the requirement "taxpayers in Norway"*. Deretter om departementet er enige i at *"that fee paid to a Norwegian company (AS) qualifies as paid to "taxpayers in Norway" also if the production services are subcontracted to a foreign company"*.

Artistskatt

Harboe & Co AS' første spørsmål er om ytelser utbetalt til en artist fra utlandet som deltar i film- eller fjernsynsopptak i Norge tilfredsstillt kravet i insentivforskriften § 8 om at det kun er kostnader påløpt i Norge og utbetalt til skatteyttere i Norge som er grunnlag for beregning av tilskudd. Dette er altså et spørsmål knyttet til personbeskatning i form av artistskatt etter lov 13. desember 1996 nr. 87 om skatt på honorar til utenlandske artister m.v. § 3 tredje ledd (artistskatteloven).

I den utstrekning ytelser utbetalt til en artist er skattepliktige etter artistskatteloven

§ 3, vil disse kostnadene etter departementets syn som sådan tilfredsstillende forskriftens krav om at kostnadene er "utbetalt til skatteytere i Norge".

Departementet vil imidlertid understreke at kravet om at kostnader må være påløpt i Norge er et selvstendig vurderingskriterium, og at det ikke nødvendigvis er slik at kostnader som utløser artistskatteplikt automatisk regnes for å være "påløpt i Norge" etter insentivforskriften.

Viderefakturering

Kjernen i Harboe & Co AS' andre spørsmål er om et beløp betalt til et norsk selskap vil være godkjente kostnader som sådan, uavhengig av om et utenlandsk selskap fakturerer dette norske selskapet for deler eller hele dette beløpet, eller om det kun er de beløp som hos mottaker de facto skattlegges i Norge – og ikke er gjenstand for fradrag – som er godkjente kostnader. Formulert på en annen måte: Er det kun beløpet skatteyteren faktisk har betalt skatt for som utgjør grunnlag for beregning av tilskudd, eller skal tilskudd beregnes ut fra hele beløpet som er utbetalt til skatteyter i Norge.

Insentivforskriften § 8 må tolkes i lys av uttalelser om bestemmelsen i høringsbrevet. Her fremgår bl.a. at "*[k]ostnader som er viderefakturert fra en underleverandør eller et datterselskap i et annet land teller ikke som kostnader påløpt i Norge*". Det klare utgangspunkt er derfor at viderefakturering fra en underleverandør eller et datterselskap i et annet land ikke vil telle som godkjente kostnader. Et eksempel på en slik konstruksjon vil være hvis det opprettes et norsk aksjeselskap som fakturerer produksjonsforetaket, men der honoraret helt eller delvis viderefremmes til et selskap i et annet land. I et slikt tilfelle vil omfanget av skatteplikten til det norske aksjeselskapet kunne være marginal – og den reelle verdiskapingen vil ligge i et annet land. Dette vil kunne innebære en omfattende risiko for omgåelse ved at kostnader som reelt sett ikke er påløpt i Norge kan bli viderefakturert til det norske selskapet. Til sammenligning har det islandske regelverket, som den norske modellen til dels er modellert på, en bestemmelse der det fremgår at "*[p]ayments pertaining to employees and contractors are only to be included in production costs if they are verifiably taxable in Iceland*".

Videre må § 8 tolkes i lys av forskriftens formål i § 1 der det fremgår at "*[o]rdningen skal bidra til å øke antallet store internasjonale film- og serieproduksjoner i Norge for å fremme norsk kultur, historie og natur. Ordningen skal også bidra til økt erfaring og kunnskap i den norske filmbransjen, stimulere til vekst, en bærekraftig norsk filmnæring og økt internasjonalt samarbeid*". En tolkning av § 8 der man ikke utelukker kostnader som ikke er skattbare i Norge, vil kunne medføre en bruk av midlene som ikke gir et forholdsmessig utbytte vurdert opp mot ordningens formål. Slike konstruksjoner vil ikke bidra til vekst og bærekraft i den norske filmbransjen, økt internasjonalt samarbeid, eller økt erfaring og kunnskap i den norske bransjen. Den ovennevnte risikoen for omgåelse taler også hva gjelder regelverkets formål for en restriktiv tolkning av ordlyden i § 8.

På denne bakgrunn legger departementet til grunn at det i insentivforskriften § 8 første ledd må innfortolkes et krav om at det kun er kostnader som er skattbare i Norge som kan utgjøre grunnlag for beregning av tilskudd.

Departementet vil også her understreke at kravet om at kostnader må være påløpt i Norge er et selvstendig vurderingskriterium, og at det ikke nødvendigvis er slik at kostnader som er skattbare i Norge automatisk regnes for å være "påløpt i Norge" etter insentivforskriften.

Med hilsen

Ellen Tauland (e.f.)
avdelingsdirektør

Ulrik Fredrik Thyve
rådgiver

Dette dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen håndskreven signatur.